

Květen

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

Děti dostaly otázku: „Jak dlouho se Vzkříšený Kristus zjevoval po svém Zmrtvýchvstání?“

Ty, které se pravidelně účastní bohoslužeb s tím nemají problémy. Věděly, že po čtyřiceti dnech Pán vstupuje do nebeské slávy, protože ve čtvrtek mezi šestou a sedmou velikonoční nedělí, čtyřicet dní po Slavnosti Zmrtvýchvstání Páně slavíme **Nanebevstoupení Páně**. Liturgické slavení je v tomto případě podloženo biblickou zprávou ze Skutků apoštolů, kde evangelista Lukáš píše svému příteli Theofilovi hned na začátku této knihy o životě zrozené a rostoucí církve: „...jim (apoštolům) také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, **po čtyřicet dní** se jim dával spatřit a učil je o království Božím.“ /Sk 1,3/

Letošní slavení tohoto posledního a definitivního Ježíšova zázraku připadá na čtvrtek 25. května.

Kristovo tělo bylo oslaveno hned v okamžiku jeho zmrtvýchvstání, jak to dokazují nové nadpřirozené vlastnosti, jež má jeho tělo od té doby trvale. Avšak během čtyřiceti dní, kdy s učedníky důvěrně jí a pije a učí je o království, zůstává jeho sláva ještě zahalena vnějšími rysy obyčejného lidství. Poslední Ježíšovo zjevení končí nezvratným vstupem jeho lids: „tví do božské slávy, symbolizované oblakem a nebem, jak o tom čteme dále v Sk 1,9 **„Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel.“** Později se už jen jednou zcela výjimečně, ukáže Pavlovi jako „nedochůdčeti“ (1 Kor 15,8) v posledním zjevení kterým Pavla ustanovuje apoštolem.

To, jak je v té době sláva Zmrtvýchvstalého zastřena, vysvětluje z tajemného výroku k Marii Magdaléně: „Ještě jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a oznam jim: ‚vystupuji k svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu‘“ (Jan 20,17). To ukazuje, jak rozdílně se projevuje sláva vzkříšeného Krista a sláva Krista povýšeného na pravici Otce. Událost Nanebevstoupení, současně historická i přesažená, označuje přechod od jedné ke druhé. /KKC 659-660)

Pro Krista-Bohočlověka znamenalo nanebevstoupení zakončení vykupitelského díla a začátek nebeské slávy, do které Bůh díky Kristu přijímá lidskou přirozenost. Vykupitelské dílo Kristus zahájil svým vtělením. Mezi završením a začátkem tohoto díla je patrná souvislost. Nanebevstoupení zůstává úzce spojeno se sestoupením z nebe, které se uskutečnilo vtělením. Pouze ten, který „vyšel od Otce“, se může k Otci navrátit: Kristus. „Nikdo nevystoupil do nebe, kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka“ (Jan 3,13). Lidstvo ponechané svým přirozeným silám nemá přístup do „Otcova domu“ (Jan 14,2), do Božího života a jeho blaženosti. Jedině Kristus mohl otevřít člověku tento přístup, aby nám dal naději, že i my, jeho údy, budeme spojeni v téže slávě tam, kam nás předešel on, jako naše Hlava a jako Prvorozený. /KKC 661/

Pán Ježíš plní svůj slib daný během jeho působení na zemi: „Já, až budu ze země vyvýšen potáhnu všechny k sobě“ (Jan 12,32). Vyzdvižení na kříž znamená a ohlašuje

vyvýšení nanebevstoupení a je jeho počátkem. Ježíš Kristus, jediný kněz nové a věčné smlouvy, „nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, ... ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha“ (Žid 9,24). V nebi vykonává Kristus své kněžství bez přestání, „proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval“ (Žid 7,25). Jako „velekněz budoucích hodnot“ (Žid 9,11), je středem a hlavním představitelem liturgie, která oslavuje Otce na nebesích./KKC 662/

Důsledkem Kristova Nanebevstoupení je také jeho **usednutí po pravici Otce**. Toto vyjádření nacházíme na několika místech Písma. Evangelista sv. Marek píše: „...byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží.“/Mk 16,19/ Podobné sdělení je ve Sk 2,33: „Byl vyvýšen na pravici Boží“. Svatý Jan Damašský podává k tomuto obraznému vyjádření toto vysvětlení: „Pravici Otce rozumíme slávu a čest Božství, kde ten, který existoval jako Boží syn přede všemi věky jako Bůh a soupodstatný s Otcem, tělesně usedl poté, co se vtělil a co bylo jeho tělo oslaveno.“ /De fide orthodoxa, 4,2,2: PG 94, 1104D/

Sedět po pravici Otce znamená zahájení Mesiášovy vlády, splněné vidění proroka Daniela o Synu člověka: Od věčného Boha, „byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno“ (Dan 7,14). Od této chvíle se apoštolové stali svědky jeho království, které „bude bez konce.

Na nebesa Pán vstoupil vlastní mocí, aby i jako člověk vešel do své slávy, aby seslal církvi svatého Ducha, byl naším prostředníkem a přímluvcem u Otce a konečně, aby i nám otevřel nebe a připravil tam místo.

Jeho nanebevstoupení je tedy zárukou našeho věčného života v našem pravém domově. Poučuje nás hlavně o tom, že „zde nemáme trvalý domov“ (Žid 13,14).

Zde na zemi se člověku otevírají mnohé a velké možnosti uplatnění, vyniknutí a úspěchu a uspokojení smyslových i duševních tužeb. To vše však hasne a bledne, pokud se smrt stává definitivním ukončením lidského života. I ve zkouškách a utrpení chybí skutečná a opravdová útěcha při myšlence na trvalý zánik. Jako východisko a jediná úleva se pak nabízí ukončení útrap nejrůznějšího druhu. Naděje na nebeský domov však pozvedá člověka v jakékoli situaci k pravému zaměření v jistotě a útěše, aby smýšlel podle slov apoštola Pavla: „Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete ve slávě.“ (Kol 3,1-4)

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Květen 2006

1. pondělí	Sv. Josefa, Dělníka
2. úterý	Svátek Přenesení ostatků sv. Norberta, biskupa
3. středa	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
4. čtvrtek	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
6. sobota	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
7. neděle	4.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
8. pondělí	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
12. pátek	Svátek VÝROČÍ POSVĚCENÍ KATEDRÁLY
13. sobota	Panny Marie Fatimské
14. neděle	5.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
16. úterý	POUTNÍ SLAVNOST SV. JANA NEPOMUCKÉHO, KNĚZE A MUČEDNÍKA
18. čtvrtek	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
20. sobota	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
21. neděle	6.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
22. pondělí	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
24. středa	Sv. Heřmana Josefa, kněze premonstrátského řádu
25. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

Svatý Jan
Nepomucký

26. pátek	Památka sv. Filipa Netuho, kněze
27. sobota	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
28. neděle	7.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
30. úterý	Památka sv. Zdislavy
31. středa	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

- **V měsíci květnu se před bohoslužbami modlíme růženec s krátkou mariánskou pobožností.**
- **Biblické katecheze na téma: „Život Pána Ježíše“** budou pokračovat v **sobotu 6. a 20. května** ve farním sále u sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.
- **V sobotu 13. května bude po večerních bohoslužbách další promítání filmu ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- **Poutní slavnost se uskuteční v úterý 16. května v kostele sv. Jana Nepomuckého od 17,30 hod.** s tradičním programem: slavení eucharistie, uctění ostatků našeho patrona a přátelské popovídání s malým občerstvením na louce před kostelem.
- **Poutní výprava do Znojma a kláštera Louky se uskuteční v sobotu 27. května.** Sraz účastníků k odjezdu je v 6.00 hod. u kostela sv. Jana Nep.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel Košířských kostelů, konané dne 21.04.2006 u Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní : P. Lohelius, MUDr E. Horáková, Jan Nekula, Ing František Gregorovič a Stanislav Dobeš

Program : 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technické záležitosti
3. Farní činnost a aktivity

Ad 1. P. Lohelius informoval o jednání s p Habětínem ohledně GO varhan u Nejsv. Trojice. Vše je na dobré cestě, jen menší komplikace administrativního rázu snad zahájení prací poněkud pozdrží. Termín realizace celé akce nejpozději do konce letošního letního období však není ohrožen.

Drobná stavební údržba kostelů firmou pana stav Kuhna bude rovněž provedena v průběhu následujících měsíců po dohodě majitele firmy se Správou naší farnosti.

K vytápění kostelů informoval předseda o jednání s firmami ASKOM Brno, KRES Tábor a o předložených prospektech vč ceníků. Bylo rozhodnuto prohlédnout ještě dílo moravské fy I.T.I. Works ve vojenském kostele sv Jana Nepomuckého na Hradčanech do příští schůze výboru. Poté bude rozhodnuto, které firmě provedení zadáme.

Ad 2. K navrácení velkého kříže do niky při vstupu ke kostelu sv Jana bylo dohodnuto, že aktivisté z řad našich mladých kříž přenesou do prostoru před kaplí Božího hrobu, kde jej příslušní pracovníci prohlédnou, zrestaurují a impregnují proti vlivu počasí. Mezitím pan Zlámal provede vymalování niky a připraví úchyty k zavěšení kříže. Současně bude provedena kontrola funkčnosti dvou osvětlovacích těles v tomto prostoru, aby kříž mohl být v zimním období ve večerních hodinách osvětlen.

Ad 3. K dřívějšímu návrhu farní výpravy do kláštera jezuitů u sv Ignáce v Praze, v neděli 18. června, sdělil P. Lohel, že se jí s námi pravděpodobně spoluzúčastní náš rodák P. Jan Dlouhý, který v uvedené neděli bude spolu s ním koncelebrovat mši sv u sv Jana.

Přednášku o aktuálních otázkách, projednávaných v našich zákonodárných sborech, slíbil přednést poslanec za KDU-ČSL MUDr. Vladimír Říha. Přednáška bude v aule u sv Jana v sobotu 20. května po večerní mši sv.

K přednáškové činnosti sdělil ještě předseda, že svoji účast přislíbil také známý poslanec JUDr. Jiří Karas a na návrh Ing. Gregoroviče vystoupí též stav Jan Havel s tematikou protikomunistického odboje. Termíny jejich vystoupení budou s nimi ještě projednány a s dostatečným předstihem oznámeny.

Příští schůze výboru SPKK bude v pátek 12. května na obvyklém místě a v obvyklou dobu.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

Naši světci

Sv. Filip a sv. Jakub. – apoštolové (svátek 3. května)

Filip, tak jako Petr a Ondřej a synové Zebedeovi, pocházel z Betsaidy na břehu Genezaretského jezera. Byl učedníkem Jana Křtitele a byl u toho, když Jan nazval Ježíše beránkem Božím. Druhého dne, když se Ježíš rozhodl vydat na cestu do Galileje, vyhledal Filipa a řekl mu: „Následuj mě!“. Potom Filip k Ježíšovi přivedl ještě Natanaela (Jan 1,35-51). Je při zázračném nasycení pěti tisíců (Jan 6,1-15) a obrací se na Pána: „Pane, ukaž nám svého Otce.“ Ježíš se pak s jemnou výtkou rozhovoří o svém vztahu k Otci. (Jan 14,8-13).

Osudy apoštola Filipa po Nanebevstoupení jsou známy z křesťanských pramenů z 2.stol. Při tom mohlo dojít k záměně s jáhnem Filipem. Apoštol Filip působil v Hierapoli ve Frýgii v Malé Asii, kde zemřel mučednickou smrtí se svými dvěma dcerami. Jiné podání hovoří o jeho apoštolátu mezi Skyty na území dnešní Ukrajiny.

Svatý Jakub

Jakub, zvaný Jakub Menší, (na rozdíl od Jakuba Většího, syna Zebedeova, bratra Jana) je v seznamech apoštolů uváděn jako Jakub Alfeův, t.j. syn Alfeův.

Již od 2. století se předpokládá, že je totožný s Jakubem „bratrem Páně“, který byl předním mužem v jeruzalémské křesťanské obci, později jejím představeným (biskupem).

Toto spojení je založeno na svědectví sv. Pavla, který píše: „Zůstal jsem u Petra dva týdny. Nikoho jiného z apoštolů jsem neviděl, jen Jakuba, bratra Páně“ (Gal 1,19). V prvním listě Korintským připomíná sv. Pavel, že Ježíš se po Zmrtvýchvstání zjevil Jakubovi (1 Kor 15,7). Činnost sv. Jakuba se připomíná na několika místech ve Skutcích apoštolů.

Zachoval se jeho list, který je zařazen do kánonu Nového Zákona. Všeobecně byl uznán ve 4. století, ale už před tím byl přijímán význačnými osobnostmi, jako např. Klementem Římským a Origenem, který ho nazval „List sv. Jakuba“. Jeho nejvýznamnější

výrok zní: „Víra bez skutků je mrtvá!“ Je to odezva Ježíšova učení, že láska k Bohu se musí projevit skutky lásky k bližnímu.

Josephus Flavius píše, že Jakub byl r. 62 ukamenován na popud velekněze Annáše II. Podle sv. Řehoře Tourského (6.stol) byl pohřben na Olivetské hoře.

Slavíme tedy svátek apoštolů, dvou z Dvanácti. Jsou to ti, kteří byli při Poslední večeři a kteří uviděli vzkříšeného Krista. Byli s Ježíšem při jeho Nanebevstoupení a přijali Ducha svatého.

A jak došlo k tomu, že jejich svátek slavíme stejný den? V 6. století byly do nově postaveného chrámu v Římě, dnešní baziliky svatých dvanácti Apoštolů, slavnostně uloženy jejich ostatky. Od té doby mají společný svátek.

Podle Internetu (Cath. encycl. a j.), L.Simajchla:Cestou do Emauz,P. Arrighiniho: Dvanácti(slov.), J.Heyduka: Svatí církv.roku.

M.P.

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

43. Co vyžaduje víra v jediného Boha?

Věřit v Boha Jediného vyžaduje: uznat jeho velikost a velebnost; žít ve stálém díkuvzdání; vždycky mu důvěřovat i v protivenstvích; uznávat jednotu a důstojnost všech lidí; správně užívat věci, které stvořil.

44. Jaké je ústřední tajemství víry a křesťanského života?

Ústředním tajemstvím víry a křesťanského života je tajemství Nejsvětější Trojice. Křesťané jsou křtěni ve jméno Otce i syna i Ducha svatého.

45. Může pouhý lidský rozum poznat tajemství Nejsvětější Trojice?

Bůh zanechal nějakou stopu svého trinitárního Bytí ve stvoření a ve Starém zákonu, avšak intimnost jeho Bytí, jako svaté Trojice tvoří nepřístupné tajemství pro pouhý lidský rozum a také pro víru Izraele, před vtělením Božího Syna a sesláním Ducha svatého. Toto tajemství zjevil Ježíš Kristus a je pramenem všech ostatních tajemství víry.

46. Co nám Ježíš Kristus zjevuje z tajemství Otce?

Ježíš Kristus nám zjevuje, že Bůh je „Otec“, nejen jako Stvořitel vesmíru a člověka, nýbrž především protože od věčnosti plodí ve svém lůně Syna, který je jeho Slovem „odleskem jeho božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty“ (Žid 1,3).

47. Kdo je Ducha svatý, jehož nám zjevil Ježíš Kristus?

Je to třetí Osoba Nejsvětější Trojice. Je Bůh, jeden a rovný Otci i Synu. „Vychází z Otce“ (Jan 15,26), který je počátek bez počátku, je prapůvodem celého trinitárního života. A vychází také ze Syna (*Filioque*) skrze věčný dar, který Otec dává Synu. Duch svatý, seslaný Otcem a vtěleným Synem, uvádí církve „do poznání celé pravdy“ (Jan 16,13).

48. Jak církev vyjadřuje svou trinitární víru?

Církev vyjadřuje svou trinitární víru tak, že vyznává jednoho Boha ve třech osobách: Otce, Syna a Ducha svatého. Tři božské osoby jsou jeden jediný Bůh, protože každá z nich je totožná s plností jedině a nerozdílné božské přirozenosti. Božské Osoby jsou mezi sebou skutečně odlišné ve vztazích, které je spojují navzájem: Otec plodí Syna, Syn je plozen Otcem, Duch svatý vychází od Otce i Syna.

49. Jak působí Božské Osoby?

Božské Osoby jsou neoddělitelné ve své jedinečné podstatě a jsou také neoddělitelné ve svém působení: Trojice má jedině a totožné konání. Avšak v jediném božském působení každá Osoba je přítomna, podle způsobu, který je jí vlastní v Trojici.

„Ó můj Bože, Trojice, které se klaním...uklidni mou duši: učň z ní své nebe, svůj milovaný příbytek a místo svého odpočnutí. Kéž tě nikdy nenechám samu, nýbrž at' jsem tam, se vším, co jsem, celá bdělá ve své víře, celá adorující, celá obětovaná tvé stvořitelské činnosti“ (blah. Alžběta od Nejsv. Trojice).

„Lidský život pramení z Boha, je jeho darem, jeho obrazem i stopou, účastí na jeho životodárném duchu. Proto jediným Pánem tohoto života je Bůh: člověk o něm nemůže rozhodovat podle své libovůle.“

Papež Jan Pavel II.: Evangelium vitae

V dnešní době, kdy ve jméno práva a svobody žen rozhodovat o svém životě a životě svého nenarozeného dítěte je denně mařeno tolik lidských životů, září příkladem žena, která svůj vlastní život vědomě obětovala za život svého nenarozeného dítěte. Žena, která zemřela pro život, která milovala až do krajnosti. Touto ženou je italská lékařka, matka 3 dětí, která zemřela krátce po porodu čtvrtého dítěte, kdy dala přednost novému životu před svým vlastním životem. Novodobá svěťice, kterou beatifikoval a posléze i kanonizoval v minulém století papež Jan Pavel II. - svatá **JANA BERETTA MOLLA**.

Jana se narodila 4. října 1922 jako desáté ze 13 dětí v městečku Magenta, 15 kilometrů severně od Milána. Rodiče svým křesťanským příkladem a výchovou vytvořili předpoklady k tomu, aby jejich děti dobře sloužily Bohu a bližním. Dva synové a dvě dcery se věnovali medicíně, jedna dcera farmacii, 3 další děti se staly inženýry a dva synové byli vysvěceni na kněze.

Jana vystudovala medicínu a po promoci v listopadu 1949 rozšířila svou aprobaci všeobecné medicíny a chirurgie a zakončila v r. 1952 ještě úspěšně studium pediatrie. Otevřela si vlastní ordinaci, kde pracovala až do své předčasné smrti. Své povolání považovala za poslání a chtěla sloužit lidem všemi dary a schopnostmi, které dostala od Boha a které rozvíjela po dlouhé roky studia.

Jana dlouho zápasila o své poslání. Tři její sourozenci se rozhodli pro kněžství nebo řeholní život. Neměla by i ona zcela darovat svůj život Bohu a stát se laickou misionářkou u těch

nejpotřebnějších? Dva její dva bratři postavili v brazilském Maranhao nemocnici., nemohla by tam i ona jako lékařka vykonat mnoho dobrého, více než v rodné Itálii? Janina sestra Virginie, která s ní studovala na stejné fakultě, již pracovala v leprosáriu v Indii, neměla by i Jana jít na misie? Jana se hodně modlila o světlo pro rozhodování o dalším povolání, pro lepší poznání Boží vůle. V rozhodnutí jí pomohl její duchovní vůdce, který ji uvedl na myšlenku založení vlastní křesťanské rodiny, takové, ve které ona sama vyrůstala. Zpovědník jí radil: "Založ vlastní rodinu, potřebujeme naléhavě dobré matky." Jana přijala tato slova jako poselství od Boha, i když se velmi těžko vzdávala svého misionářského snu. Položila tuto oběť k nohám Ukřižovaného a čekala na znamení od Boha, co má dále dělat. Na svátek Neposkvrněného početí 8. prosince 1954 se na primici jednoho novokněze setkala s inženýrem Petrem Molla, kterému o rok později, 24. září 1955, ve stejném kostele, ve kterém byla před 33 lety pokřtěna, slíbila manželskou věrnost. V listopadu 1956 se šťastným manželům narodil první syn Petr Ludvík, o rok později dcera Maria Zita a v roce 1959 třetí dítě Laura. Jana vroucně milovala svého manžela Petra a své děti a přitom nepřestávala vykonávat své povolání lékařky, které pro ni znamenalo zvláštní formu duchovní péče. „Máme možnosti, jaké kněz nemá. Náš úkol není splněn, když léky již nepomáhají. Je zde duše, která musí být přivedena k Bohu a slovo lékaře má velký vliv. Každý lékař má nemocného odkázat na kněze. Jak moc potřebujeme katolické lékaře. Tak jako se kněz může dotknout Ježíše, tak se my lékaři dotýkáme Ježíše v těle nemocných, chudých nebo bohatých, mladých nebo starých. Kéž by byl Ježíš viditelný uprostřed nás. Kéž by našel mnoho lékařů, kteří se mu odevzdají.“ V těchto myšlenkách je vyjádřena Janina vysoká lékařská etika a postoj zcela proniknutý vírou.

Jana, matka 3 dětí, toužila po dalším, čtvrtém dítěti. Její touha se vyplnila v srpnu 1961, ale znásobily se zároveň zdravotní problémy, kterými trpěla již při třetím těhotenství. Ve druhém měsíci se v děloze objevil nádor, který rychle rostl a ohrožoval život dítěte. Janě bylo od začátku jasné, že se musí udělat vše pro záchranu dítěte. V prosinci 1961 podstoupila operaci s tím, že žádala chirurga i manžela Petra, dojde-li k rozhodování o záchraně života matky nebo dítěte, aby byl zachráněn život dítěte. Operace dopadla dobře, nádor byl odstraněn, dítě se v matčině těle dobře

vyvíjelo. Nicméně Janiny problémy přetrvávaly, dostavily se i velké bolesti a Jana dobře znala svou prognózu: naděje na přežití matky byla 10%. Den porodu byl stanoven na velikonoce 1962 a Jana opětovně opakovala svou prosbu o přednostní záchranu života dítěte. Na Velký pátek přišla Jana do porodnice a po dlouhém a bolestivém porodu přišla na Bílou sobotu na svět zdravá holčička, které otec Petr dal na památku matky a manželky jméno Jana Emanuela. Po týdnu velkého utrpení, v sobotu velikonočního oktávu, 28. dubna 1962 Jana Berretta Molla za přítomnosti manžela Petra a dalších členů rodiny ve svém domě umírá, když ještě naposled slyší z vedlejšího pokoje hlasy svých dětí.

Zpráva o smrti Jany se velmi rychle roznesla a k jejímu vystavenému tělu proudily davy lidí nejrůznějšího společenského postavení. Místní farář svědčil, že nikdy předtím nezažil tolik lidí u svatě zповědi. Mnozí z nich hledali smíření s Bohem než vstoupili do domu zesnulé.

Když se později další lidé dovídali o příkladném životě a smrti Jany Beretta Molla, začali ji prosit o přímluvu v různých rodinných starostech. Došlo k vyslyšení modliteb a k několika nevysvětlitelným vyléčení, která Církev a odborní lékaři uznali za zázrak.

Jana Beretta Molla byla za 32 let po své smrti v dubnu 1994 blahorečena a 16. května 2004 byla papežem Janem Pavlem II. prohlášena za svatou. Svatořečení své manželky se zúčastnil na náměstí sv. Petra v Římě i dvaadevadesátiletý manžel Petr a dcera Jana Emanuela, za kterou její matka obětovala svůj život.

V květnu, nejkrásnějším měsíci roku, zasvěceném naší nebeské Matce, vzpomeňme v den druhého výročí kanonizace na tuto novodobou moderní světici a prosme ji, aby dala našim ženám sílu neodmítat dar nového života a s láskou a statečně nést radosti i oběti mateřství a výchovy další křesťanské generace.

Zpracováno z různých pramenů, zejména podle informačního materiálu ke svatořečení Jany Beretta Molla v Římě. Český překlad K. Blažkové vydalo Hnutí pro život, 2004

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz

Neprodejné